

opusdei.org

Afrika nesmí dovolit, aby docházelo k únosům dobrovolných pracovníků

Rozhovor s Christiane Kadjo,
vítězkou ceny Harambee za rok
2011

23.11.2011

Výroční cena Harambee 2011
(mezinárodní projekt na podporu
vzdělání v Africe) jí byla nedávno
udělena v Madridu za podporu a

rovnost žen v Africe. Je drobné, atletické postavy, ale vitální. Už 20 let vzdělává a stará se o sirotky, kteří jsou bez domova následkem války: asi 4000 žen z Pobřeží slonoviny studovalo ve čtyřech centrech, které ONG (nevládní organizace) vybudovaly v nejchudších oblastech země.

V roce 1960 získala její země, francouzská kolonie, nezávislost a těšila se 30 let prosperity v demokracii pod vládou Houphouët Boigny. Po jeho smrti v roce 1993 propukla občanská válka, která trvala 10 let, a v Pobřeží slonoviny zavládla velká chudoba.

Jaké bylo vaše dětství vzhledem k těmto okolnostem?

Velmi pěkné a pokojné. Narodila jsem se krátce po získání nezávislosti v katolické rodině patřící do střední vrstvy a proto jsem mohla studovat,

jako i moji čtyři sourozenci, na veřejné škole.

Vystudovala školu pro manažery, hovoří čtyřmi jazyky a žila v Brightonu a Paříži, kde pracovala u soukromých společností a mezinárodních finančních institucí.

Ano, mám určitá privilegia. Byly to roky, ve kterých se budovala infrastruktura. Až do 90tých let přijíždělo mnoho lidí z Evropy, Spojených států amerických, ze sousedních zemí a všichni si mohli najít práci. Byli jsme země otevřená a prosperující, ale válka přinesla obrovskou chudobu. Nejsem vdaná ani nemám děti, protože jsem se rozhodla věnovat se na 100% školství a zakládání škol na podporu žen, těch nejubožejších.

Ve vaší zemi je 40% mužů a 65% žen analfabety. Průměrná délka života stěží překročí 50 let.

Konflikty způsobily úpadek ve společnosti, nemožnost růstu... Když je v zemi nejistota, kdo v ní bude investovat?

Zdroje země se nevyužívají a možnost práce se vytrácí. Je to velmi vážné.

Pouze 3% obyvatelstva má přístup na internet a to jen ve velkých městech.

Nejsou prostředky ani plány na rekonstrukci. Ale máme přírodní zdroje, abychom mohli znovu začít. Afrika je kontinent budoucnosti: jsou zde plantáže, voda... Je to kontinent, kde se dá budovat. Ale nejsou zde intelektuálové ani lidé, kteří by pracovali pro tuto zemi. Jako já, mnoho lidí z Pobřeží slonoviny studovalo na obchodních školách a hledá lepší život. Potřebujeme vzdělání, ale tak, aby ti vzdělaní zde zůstali.

Zůstávají zde Španělé, kteří sem přicházejí?

Ano, téměř všichni dobrovolníci zůstávají, protože Afrika je kouzelná a Afričané si jejich pomoci váží.

V dané chvíli se spolupráci moc nedaří. Španělé jsou neoprávněně vězněni v Mali, sousední zemi, kde jsou buňky Al Qaeda. Díky Bohu v mé zemi nejsou, lidé si cení pomoci, kterou dostáváme. Někteří jsou vězněni z politických důvodů a jiní pouze z ekonomických důvodů. Je to důsledek chudoby a toho, že někteří si myslí, že mohou dělat nátlak. Africké státy musí začít dialog, aby mohli dobrovolníkům zajistit bezpečí.

Země vyjednávají a nakonec zaplatí a proto se tyto únosy opakují. Chápu, že platí proto, aby se problém vyřešil, ale myslím si, že hlavní je zajistit bezpečnost, aby se tyto únosy neopakovaly.

Nebylo by praktičtější posílat peníze, než platit výkupné nebo se starat o bezpečnost?

Ale spolupráce je nutná, nezáleží pouze na penězích. Také je důležité, aby se lidé vzdělávali v Evropě a potom se do své země vrátili. Je třeba si uvědomit, že rychlé vydělání peněz není všechno. Je třeba, aby se přijatá pomoc znásobila a to tak, že tito lidé budou spolupracovat na rozvoji své země.

Vaše země je vyzbrojená až po zuby. Odkud se tyto zbraně berou?

To přesně nevím.

Pochází z Ruska nebo od ostatních muslimských zemí, které mají účast na tomto konfliktu?

Možná... Vždycky se najdou lidé, kteří dělají věci, jež k rozvoji země nijak nepřispívají. Důsledkem války je jen ničení a chudoba.

V Mali jsou lidé, kteří na jednu dávku ze samopalů připraví lidi o všechnu jejich majetek.

Ano, děje se to. Válka to zavedla jako nějaké řemeslo, ale je to nemorální. Proto se zaměřujeme na vzdělání, aby pochopili, že tyto věci zapříčiňují další chudobu. Je nutné formovat jejich svědomí, aby věděli, že to co zůstane, je investice, která když se investuje čestně a perspektivně, přinese štěstí a této zemi pomůže.

Není to trochu přitažené za vlasy mluvit o zajištění bezpečnosti dobrovolníků a o štěstí v zemi, která je plná vojáků?

Máme programy na integraci do společnosti. Je třeba jim dát příležitost. Lidé, kteří přicházejí do našich center vidí, že když uvádějí do praxe to, co je učíme, obohacují se nejenom oni, ale také všichni z jejich okolí.

Jaká je situace žen?

Ve městech jsou nezávislejší, ale na venkově převládá tradice. Na jihu mají větší váhu a mohou se vyjadřovat, ale jinde jsou podřízené, i když vychovávají, shánějí potraviny, pracují na poli a obchodují.

A co tedy dělá muž na venkově?

To se ptám i já (směje se). Ve vnitrozemí pracují mnozí na plantážích. Ale ve městě je odcizení. Žena je jen k tomu, aby se vdala, měla děti a pracovala.

Průměr je 4,6 dětí na ženu.

Ano, jistě, ale na severu, který je muslimský, a u některých etnických skupin se praktikuje polygamie, i když ji ústava zakazuje.

Kolik škol jste založila?

Tři v Abidžanu a jednu v Yamoussoukro. A také

spolupracujeme s dalšími nevládními organizacemi ve dvou ambulancích. Kromě toho máme programy Lidská práva, v jejichž rámci jsme vzdělávali a vzděláváme, i profesionálně, na 500 žen mezi 25 a 50 roky... Mimo jiné spolupracujeme s jednou nevládní organizací, která založila mateřskou školku, kde je na prvním místě kontakt s rodiči.

Jste šťastná?

Ááno, šťastná a optimistická. Proto jsem ve školství, myslím si totiž, že Afrika je nadějný kontinent a je třeba se podílet na jejím rozvoji.

Virginia Drake / Dnešní žena

pdf | dokument generován automaticky z <https://opusdei.org/cs-cz/article/afrikanesmi-dovolit-aby-dochazelo-k-unosum-dobrovolnych-pracovniku/> (04.04.2026)